

af mindst en af de i dens Virkefreds værende anerkendte Landboforeninger. Det er imidlertid nu blevet Praksis, at alle Ansøgninger om Tilskud fra Avlsforeninger indsendes til Ministeriet gennem Fællesforeningerne, og man har derfor ændret Reglen derhen, at anbefalingen gives af disse, der sidde inde med bedre Forudsætninger for en ensartet Bedømmelse af Avlsforeningerne end de enkelte Landboforeninger.

Tilskud til Hesteavlforeninger.

Til § 13.

For Hesteavlforeningerne er det ifølge den gældende Lov tilstrækkeligt til Opnaelse af Tilskud, at den paagældende Hingst er præmieret eller anerkendt præmieværdig paa et Distriktsstue eller et af Staten støttet Landboforeningsstue. Denne Betingelse har man fundet sig foranlediget til at stærpe, da det har vist sig, at Hingste, der vare præmierede i 2 og 3-Aars Alderen paa Landboforeningsdyrstuerne have opnaet Tilskud og vedblivende erholdt dette, nagtet de som fuldvoksne ere blevne kaserede paa Distriktsstuerne. Var nemlig en Hingst blot én Gang præmieret paa et Landboforeningsstue, og der præsteredes Attest for, at den var i fuld afledygtig Stand, opfyldte den de i Loven af 14de April 1893 stillede Betingelser og Tilskud maatte ydes den, med mindre det ophlystes, at Hingsten led af saadanne Fejl, der gjorde den skadelig for Avlen.

Ved som i nærværende Forslag at forandre, at Hingsten skal være fyldt fire Aar og have modtaget Pengepræmie paa et Statsstue, gives der langt større Garanti for, at det paagældende Dyr fortjener Statstilskud.

Hvad angaar den i den gældende Lov stillede Betingelse om at Medlemmernes Hopper skulle faares, da har man under Hensyn til, at en rationel Hoppeskaaring maa anses for uigennemførlig, naar der ikke til denne knyttes særlige pekuniære Fordele, samt da man i alt Fald ikke har ment at burde bibeholde Hoppeskaaringen i sin nuværende, usfuldstændige Stikelse som Betingelse for Statstilskud, foreslaaet, at denne Betingelse udgaar. Som yderligere Grund hertil har medvirket, at man maa anse den ved Hoppeskaaringen — under Medvirken af et af Landbrugsministeren valgt Raaringsmedlem — og ved Dyrestuerne stedfindende dobbelte, mulig divergerende, Bedømmelse af samme Hopper for uheldig.

Hvad angaar Tilskudets Størrelse og dets Fordeling, var der i Hensyn til Lov af 14de April 1893 til Raadighed til Under-

støttelse af Hesteavlforeninger et Beløb af 40,000 Kr. aarlig, hvilket Beløb i Finansaaet 1899—1900 forhøjedes til 50,000 Kr., og fordeltes Statstilskudet mellem Hingstene i Forhold til disses Værdi med indtil $\frac{1}{8}$ af den halve Værdi aarlig, dog ikke udover 500 Kr.

Ved denne Ordning klæbde forskellige Mangler.

Dels bevirkede det stedse stigende Antal af Hesteavlforeninger, at den for Statstilskudet fastsatte Sum snart viste sig utilstrækkelig til, at de enkelte Hingste blot tilnærmelsesvis kunde opnaa det angivne Maksimumstilskud.

Tilskudet, der for hvert Aar blev mindre og mindre, udgjorde i Finansaaet 1895—96 kun 72 pCt. af det beregnede Tilskud ($\frac{1}{8}$ af Halvdelen af Værdien), 1896—97 68 pCt., 1897—98 63 pCt., 1898—99 57 pCt. og udgjorde endelig i Finansaaet 1899—1900 kun 67 pCt., til Trods for, at Statens Tilskud da var bleven forhøjet med 10,000 Kr.

Dels var det uklart, om det var Hingstens Indkøbspris, Handelsværdi eller Avlsværdi, der skulde lægges til Grund for Fordelingen, og ønskede man ikke at lægge Indkøbsprisen til Grund, manglede der Bestemmelse om, af hvem Værdiættelsen skulde foretages, og hvor ofte denne skulde finde Sted.

For at udfinde Hingstens virkelige Værdi, der i ikke ringe Grad er udsat for Stigning og Fald, var en aarlig Vurdering nødvendig; men en saadan har aldrig fundet Sted.

Naar der første Gang søgtes om Tilskud til en Hingst og dette kunde som før paapeget ske, naar Hingsten som 2 eller 3-aarig var præmieret paa et Landboforeningsstue, fastsattes Hingstens Værdi, hvilket i Praksis gik for sig paa den Maade, at den paagældende Hingststuekommissær afgav en Erklæring om, at den erlagte Købesum maatte anses for passende og svarende til Hingstens Værdi som Avlsdyr, eller for saa vidt dette ikke maatte være Tilfældet, fastsatte den Sum, i Forhold til hvilken Tilskudet nu og fremtidig skulde beregnes; men ved en paa dette Tidspunkt stedfunden Vurdering udsandtes ikke den rette Værdi, hvorefter Tilskudet til Hingsten burde beregnes for alle de følgende Aar, selv om Ministeriet ved Beregningen af Tilskudet tog Hensyn til de senere betalte Vilskaarsspenge, der som oftest ved Hestehandler betinges for det Tilfælde, at Hingsten præmieres som fuldvoksen ved et Statsstue.

De her paapegede Ulemper har man søgt at fjerne dels ved ikke i Loven at fastsætte noget bestemt Beløb for det samlede Statstilskud til Hesteavlforeningerne, dels ved udtrykkelig at bestemme, at Tilskudet